

A N T O N A L O J Z I

po Božjim usmiljenji in po milosti svetiga apostoljskiga Sedeža

Knezo-škof v Ljubljani i. t. d.

Vsim Ljubljenim vernim Ljubljanske škofije

zveličanje in blagoslov v Gospodu!

Sveti štiridesetdanski post se bliža, in v njegovim začetku bo duhoven kristjanu pepela potresel na glavo in poreče: „Prah si, in v prah se boš povernil.“ Ta šega svete cerkve nas spominja strohljivosti našiga telesa, pa nas tudi resnobno opominja, z vso skerbljivostjo perzadevati si za cilj in konec, ki ga je Bog kristjanu odkazal, in brez odlašanja podati se na pot žive vere, k čemur sveta cerkev svojim vernim otrokam perjazno roko podaja, ker za sveti postni čas ne zapoveduje le del zatajevanja in pokore, temuč tudi hoče, de v duhu zbrani preišljujemo in si k sercu jemljemo, kar koli naše posvečenje množi, in nas pelje proti večnemu življenju; pot k našimu posvečenju in proti nebesam nam pa kaže in razsvetljuje le prava živa vera.

Po sklepu Božje previdnosti sim vaš viksi pastir, in me tedaj dolžnost veže, vas učiti, pa ne tega, kar današnjimu svetu dopade, in kar posvetni ljudje radi poslušajo, ampak učiti vas moram, kar je Jezus in kar so aposteljni učili, kar je Bog v svoji sveti katoliški cerkvi ko nauk Jezusov in njegovih aposteljnov, ko besedo večne resnice shranil, in po nji tudi nam oznanil. Z aposteljni in z vso kersansko katoliško cerkvijo vam moram oznanovati Jezusa Kristusa, ko edinorojeniga Sina Boga Očeta, ko Odrešenika grešniga človeškiga rodú, in s svetim Petram (Djan. apost. 4, 12.) vam povedati: „V Jezusu je zveličanje in v nikomur drugim!“ Posebno vas moram tedaj svariti, de se varujte nevere, krive vere in nemarljivosti v verskih resnicah; ker ravno te pregrehe so bile vselej, so zdaj, in bodo zlasti pregrehe tega svetá. Ako bi ne bila vera v Kristusa v naših časih takó močno omerznila, kakor je, bi ne bilo toliko in takošnih nerodnost med ljudmi, kakor jih dan na dan vidimo; zakaj kakor pomankanje prave žive vere človeka čedalje delj od Boga odvráča, in čedalje globokejše v brezno hudobije pogrezva, tako ga vera v Božjo besedo in v Kristusa k Bogu vrača, k Bogu perpelje, z Bogam v ljubezni zedini, in v Bogu zveliča. Zavoljo tega so pa tudi Kristus in aposteljni, in vsa Jezusova cerkev vselej in povsod k veri v Božjo besedo z vso gorečnostjo opominjevali. Če Kristus svari, zadeva njegovo svarjenje nevero, če koga pohvali, ga pohvali zavoljo njegove terdne vere; nevero iztrebiti, vero pa vsaditi in razširiti, si vse perzadeva.

Človek bi si mislil, de se vera med kristjani, ki so v Jezusovim imenu keršeni, in se v kersanskim nauku podučujejo, ne more pogrešati. Veči del jih sicer res ne dvomi, de je Jezus Kristus zveličar svetá, in tudi apostoljsko vero večkrat molijo; vendar pa ta njih vera ni vselej tista živa vera, ki jo Kristus in aposteljni zapovedujejo. „Ako pričas s svojimi ustmi, in v svojim sercu veruješ, boš zveličan“, pravi sveti apostelj Pavel (Rimlj. 10, 9.). V sercu mora biti zapisana vernimu kristjanu resnica: Le en Bog je, in ta edini Bog nas hoče zveličati po enim živim Kristusu. V serce morajo človeku biti vtisnjene besede večne resnice, de Kristus živi, in de živi tudi za nas. Duša se mora po besedah svetiga Pavla (Hebr. 11, 27.) nevidljiviga (Boga) držati, kakor de bi ga vidila. Kristjan mora tedaj v Jezusa tako živo verovati, kakor de bi ga s Tomazem vidil, z Janezom na njegovih persih slonel, z Marijo per njegovih nogah sedel. Misel na Kristusa mora biti serčna; vánj moramo misliti, kadar v hiši sedimo, in kadar popotvamo, kadar se vlegamo, in kadar vstajamo; ona nas mora spremljati per vsih naših delih in opravilih, per vsim našim djani in nehanji.

Taka je vera praviga kristjana; kako pa si jo človek perdobí? Stvarjene reči nas sicer močno spominjajo Boga, stvarnika, od Kristusa, odrešnika, pa nam celó nič ne povedó; natura, ki jo imamo pred očmi, nam tedaj vere ne more dati; zakaj kar moramo verovati, je delječ nad vidnimi stvarmi. Svet, ki na njem živimo, nam vere tudi ne more dati; zakaj verovati moramo v večno kraljestvo, ki ga ne vidimo. Naš um nam vere ne more dati; zakaj vera preseže vsako človeško razumnost.

Kristus, ki v njega verujemo, je izšel od Očeta, in je na svet prišel (Jan. 16, 28.), nauk, ki ga je učil, je iz Boga (Jan. 7, 17.); tedaj zamore tudi kersanska vera le od Boga priti, le on nam jo zamore v serce dati. Resnično, le od Boga, od Očeta svetlobe, od kteriga je vsak dober dar in vsako popolno darilo, pride tudi dar svete vere (Jak. 1, 17.); zakaj ko je Peter Kristusu na vprašanje: „Vi pa, kdo pravite, de sim?“ odgovoril: „Ti si Kristus, Sin živiga Boga!“ je Jezus rekel: „Meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih“ (Mat. 16, 17.); in ko je Kristus Jude opominjal, de naj ne delajo za jed, ktera mine, ampak za jed, ktera v večno življenje ostane, in ko so ga na to vprašali, kaj naj delajo, de tisto jed dosežejo, ki večno živi, jim je odgovoril: „To je delo Božje, de verujete v njega, kteriga je on poslal“ (Jan. 6, 22.). Tudi že iz pervih zgodb kersanstva se vidi, de vera pride od Boga; desiravno so namreč aposteljni tri leta z Jezusom hodili, tri leta njegove nauke poslušali, njegove čudeže in njegovo sveto življenje z lastnimi očmi gledali; desiravno se jim je po svojim vstajenji večkrat perkazal, in so ga poslednjic vidili v nebesa iti: vendar niso bili per vsim tem ne dovolj razsvetljeni, ne dovolj uterjeni v veri, de bi bili brez strahú med ljudstvo stopili, in jo pred vsim svetam oznanovali, dokler ni prišel binkoštni praznik sveti Duh v podobi gorečih jezikov nad nje, dokler niso bili keršeni s svetim Duham in v ognji. Tadaj se je bila cerkev Božja v aposteljnih in v prvi kersanski občini spočela, takrat je kersanska vera z vso svojo močjo in lepoto

med ljudi prišla. Odslej so spoznali v Bogu svojiga Očeta, v Kristusu svojiga Odrešenika, v svetim Duhu svojiga Učenika in Tolažnika, ki vse verne zedini v sveti cerkvi.

Živa vera je tedaj res, kakor katekizem prav lepo pravi, dar Božji, čeznatura luč, od Boga nam vlita čednost. Akoravno nam pa le Bog zamore vero v serce vliti, in serce za njo ogreti, je vender ravno tako gotovo, de je per tem tudi naše dobre volje in našiga resničniga perzadevanja potreba, in de ondi, kjer je lastno perzadevanje, tudi Božje gnade ne bo mankalo. Ali morebiti ni res v naši moči, pridige z veseljem poslušati, ali pa se jim odtegovati, zaslišano besedo Božjo premišljevat, ali pa jo v nemar pušati, Boga za živo vero prositi, ali pa za ta dar Božji nič ne marati?

Naj bo tedaj, ljubi moji! vselej in posebno v tem svetim postnim času vaša nar imenitniši skerb, de nič ne pregledate, nič ne zamudite, kar vas zamore bolj perpravne in voljne storiti za Božjo besedo, in vas v nji poterdti. Varujte se mlačnosti in lenobe v službi Božji, zavoljo ktere v človeku vera peša, in ne vstavljajte se spoznani keršanski resnici, temuč nastopite skerbno mnoge pota, po kterih se k pravi in živi veri pride, in tacih potov je toliko, de po njih lahko sveto vero najde, kdor je pošteno in z dobrim sercam iše.

Če le poverhama sveto pismo pregledamo, najdemo, de so pobožni pastirji, ki so okoli Betlehema čede pasli, ravno tisto Božje Dete po angeljevim oznanilu spoznali, ki so ga modri iz Jutroviga našli po prečudni zvezdi, ki se jim je bila na nebu perkazala. Priprosta vera je pastirje, visoka učednost pa modre k Jezusu perpeljala; oboji pa so imeli dobro, pobožno serce, ki Boga iše, in zato so našli, kogar so iskali. V svetim pismu beremo, de je dvornik, mogočen služabnik etiopske kraljice Kandace po branji preroka Izaija in po prijaznim razlaganji učenca Filipa na vozu sedé ravno tisto vero in tisto modrost zadobil, ktere se je ljubljeni učenec sveti Janez na Jezusovih persih sloné navzél; de je stotnik Korneli ravno tistiga Kristusa spoznal po pridigovanji svetiga Petra v Cezareji, kteriga se je učil moliti svetovavec Dionizi po svetim Pavlu v sredi Areopaga v Atenah. Beremo, de so — Nikodem po noči per luči, Samarijanka per Jakopovim vodnjaku, ječar v Filipah v ječi, škerlatarica Lidija pa pred shodnico per reki — vsi ravno tistiga Kristusa našli; de je Magdalena per grobu po glasu: Marija, de so učenca v Emavsu po lomljenji kruha, Tomaž po ranah Jezusa spoznali, sveti Štefan pa ga je vidil na desnici Božji v nebeški svetlobi.

Znano nam je, de se je sv. Avguštin dolgo časa s seboj vojskoval, de je v grehu, v zmoti in v temi taval, dokler ni slišal besede Božje iz ust svetiga škofa Ambroža, dokler ni zaslišal glasú, ki mu je rekel: „Vzemi in beri“, in dokler ni v roke vzel listov svetiga aposteljna Pavla, in zadel na besede, in jih je bral: „Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požresnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevošljivosti; temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa, in ne strézite mesu v poželenji“ (Riml. 13, 13). Ta beseda Božja mu je tako globoko v serce segla, de se je ves ginjen veselja zjokal, ker je v Kristusu Boga, in v Bogu večno življenje našel.

Mnoge so tedaj pota, mnogi perpomočki, po kterih človek vero v Kristusa zadobi, in po kterih naša vera oživí. Kristus, ki je za vse umerl, de bi vse zveličal, vsaciga sprejme, kteri s pobožnim sercam po njem poprašuje, in ga zvesto iše. Za slehernim skerbno hodi, slehernimu zamore oči odpreti, kakor jih je odperl sleporojenimu. Slehernimu zamore serce giniti in ga za dobro ogreti in vneti, sleherniga tako ali tako raniti in ozdraviti, sleherniga tako ali tako na se potegniti in ga seboj skleniti, če se mu le ne ustavlja, ampak ga z ravnim sercam iše. Tedaj je zlasti v naši moči, de na vsak tak glas skerbno čujemo, de ga ne preslišimo, de nebeške luči, de zvezd svete vere, kadar ktera v nas zasveti, ne ugasnemo, temuč de se je poprimemo, in zvesto za njo hodimo, takó dolgo, de nas k Jezusu perpelje, in vera v nas oživí.

Blagor jim, ki so Jezusa našli, le oni umejo veliko srečo žive vere v našiga Odrešenika; zakaj samo v Jezusu je zveličanje in v nikomur družim. Vender naj ne obupajo tudi tisti, kteri ga še le išejo, ali pa ga še niso začeli iskati. Išite! pravim vsim takim, in bote najdlji; zakaj glas Božji vas še zmirej mnogoterno kliče, ali po vesti, ko vas ta notranji glas svari, toži in obsodi, ali po terpljenji, ki vam daje čutiti vašo nezmožnost, nečimernost in minljivost vsiga posvetniga blagá, terpljenje namreč vas budí, de bi svoje oči k Bogu povzdigovali. Sploh vse, kar koli je s keršanstvom v zvezi, boljšimu kristjanu na glas govori, ter ga spominja in spodbuduje k živi veri v Kristusa. Vsaka cerkev, ki je posvečena Jezusovimu imenu, kaže kristjanam njih Gospoda in Zveličarja. Vsaka očitna Božja služba, per kteri se kristjani zbirajo, de Boga v Kristusu molijo; pastirji keršanskiga ljudstva, ki po svojim poklicu svojim čedam vero v Kristusa oznanujejo, jo v njih budé, oživljajo in poterdujejo; vsakdanje svete maše, nedelje in drugi prazniki cerkve Božje, ki nas spominjajo vsiga, kar je Kristus za nas storil; pridige in keršanski nauki, ki se ob teh dneh imajo; in sveti zakramenti, ki jih Kristusovi služabniki vernim delé, so obilni in močni glasovi, ki v slehernim kristjanu vero budé in oživljajo, če le tem glasovam svojih ušes in svojih oči nalaš ne zatiskuje. Memo tega so pa še tudi v naših dneh svetle zvezde, so angelji med ljudmi, ki vam kažejo pot, ki derži k živi veri v Kristusa. So modri, so pobožni in sveti ljudje, ki so po preiskovanji in po veri Kristusa našli, ki vas z besedo in zgledi k njemu vabijo. Njim se perdružite, po njih se dajte peljati k Kristusu. So tudi bukve in pisma, v kterih zvezde svetijo, v kterih nam angelji govore, v kterih modri kažejo zveličanje vesoljniga svetá; jemljite te bukve v roke, in po njih se dajte peljati k Kristusu. V cerkvi Božji je živa beseda, ki vam je namesti angeljev, namesti zvezd in namesti vodnikov po potu tega življenja. Sveti evangeli je tisti véliki zvon v stolpu (turnu) svete cerkve, ki vas vse k Kristusu kliče. Kar je v njem zapisano, je k našimu pridu zapisano. Vse obljube so nam v obujenje, vse pretenja ali žuganja so nam v svarjenje, vse razodenja so nam v poduk, vse djanja Božjih móž so nam v zgled, vse tolažila so nam v spodbudo zapisane. Berite te bukve in premišlujte v njih, in Bog vam bo oči in serce odperl, de najdete v njih živo vero v Kristusa.

Ne obupajte, ako precej ne najdete; zakaj Bog še zmiram živí, ki v vsim vse dela, ki je poslal na vse kraje svoje angelje, svoje zvezde, svoje namestnike, de nam kažejo pravo pot v življenje. Bog hoče, de ga išemo, in le njim, ki ga išejo, se dá najti. Naj vam ne upada serce; zakaj

ni ga takó oterpjeniga človeka, de bi ga Bog ne mogel spreobrniti in si ga perdobiti, kakor je spreobrnil zdvijaniga Savla, ter ga je sebi perdobil.

Bodite tedaj serčni in išite, tode nikar se ne motite, ter ne mislite, de ste vero v Kristusa našli, dokler se ne kaže v vašim življenji, dokler po veri ne živite, dokler živa vera vašiga serca ne prevzame in ne poboljša; zakaj prava kersanska vera ne more biti brez dobrih del; kdor ima tedaj živo vero v sercu, ona se gotovo tudi v njegovim življenji razodeva, sicer je vera mertva, mertva vera pa nam ne zamore k čednosti in k zveličanju pomagati, kakor mertvo truplo ne premore siromaku milošnje podeliti. To je tista lepa prilika, ki jo pové sveti Jakop v svojim listu, de bi z njo pojasnil svojo veliko pridigo: „Vera brez del je mertva“ (Jak. 2, 26.).

Saj nam vsim Kristus kliče: Kdor hoče zveličan biti, naj hódi za menoj, naj sam sebe zatajuje, naj zadene svoj križ na ramo, naj voljno nósi breme, ki mu je naloženo, naj zatéra poželjivost svojiga serca, naj se uči biti ponižen in krotak, kakor sim jez; naj govori in molči, kakor sim jez govoril in molčal; naj zaupa v Očeta, kakor sim jez zaupal; naj potrebnim pomaga, kakor sim jez pomagal; naj dela in móli, kakor sim jez delal in mólil.

Kdor tedaj ta glas sliši, pa se po njem ne ravna, temuč dela to, kar se njegovim počutkam perlega, in ne zatajuje samiga sebe; kdor svoj križ otresa, in ga voljno ne nósi; kdor streže poželjivosti svojiga serca, in je ne zatéra; kdor se v nečimernih mislih zgublja in v svoji nečimernosti povzdiguje, in ne ponižuje; kdor se nad svojim bližnjim mašuje, in mu ne odpuša; kdor govori, kjer bi mogel molčati, in molči, kjer bi mogel govoriti; kdor je prezlóžen in preboječ, de bi se za resnico in pravico potegnil, ter se preganjanja boji; kdor le v ljudi zaupa, v Boga pa ne zaupa; kdor je terd do svojih potrebnih bratov, in se do njih pohlevno ne obnaša in jim ne pomaga; kdor v lenobi živi in pohajkva, ter se s praznimi rečmi pečá, in pridno ne dela, svojih dolžnost ne spolnuje in ne móli, od taciga človeka se v resnici ne more réci, de ima živo vero v Kristusa.

Prava kersanska vera se razodeva po skerbnim perzadevanji vse tisto zboljšati, kar človek nad seboj pomankljiviga in grešniga vidi. Zatorej bo krivičnik, ako zadobi živo vero, gotovo tudi storjene krivice poravnal, in bo slehernimu dajal, kar mu gre, čast komur gre čast, spoštovanje cesarju, pokorsino postavi, vsakimu toliko čislanja, kolikor ga peršoni, službi in zasluženju gre. Kersanska vera pusti vsacimu, kar je njegoviga, ona per prodajanji ne zakriva slabiga blagá, ne goljufuje svojiga bližnjiga, ne zatéra revnih in slabih, tudi ne s terdnim in zaničljivim obnašanjem do njih. Zatorej si bo premožni človek, ki mu je Bog bogastvo dal, ako ima pravo kersansko vero, gotovo tudi perzadeval, de si bo s pravim obračanjem svojiga premoženja tudi zaklade v nebesih nabiral. On se bo le za zvestiga hišnika Božjiga imel; kar sam vživa, bo s hvaležnostjo in zmérno vžival, in ubogim od svojiga premoženja toliko dajal, kolikor premore. Zato bo on, ki véruje, de je zvesto spolnovanje naloženih dolžnost pravo počesenje Božje, gotovo tudi z voljo delal vse dobro, kar v svojim stanu premore storiti in je dolžen storiti. On bo skerbno spolnoval dolžnosti svojiga poklica, naj si bo že sam ali vpricho drugih ljudi, naj si ga že ljudje vidijo ali ne vidijo, bodi si majhno ali veliko, naj si ga že svét očitno hvali ali zaničuje, bodi si ob času obilnosti ali pomankanja, on bo opravljal svoje vsakdanje delo po svoji moči z vednim pogledam v Boga, ki je Gospod vse žetve. On, ki je dosihmal svoji poželjivosti stregel, ako resnično v Kristusa véruje, bo gotovo začel, svoje hudo poželenje v sebi krotiti, ter ga bo svojimu duhu pod pokorsino deval; saj je verni kristjan ves Kristusov, in naj le njemu živi, ki je zanj umerl. On naj podobo Božjo nad seboj povelečuje, in naj svojiga telesa z nečistostjo nikar ne oskrunja. De kersanska vera vse to premore v človeku storiti, spričuje tudi zgodovina. Kakor hitro je ta vera na svét peršla, je posvečevala zakone, je dajala možu le eno ženo, in kar je Bog združil, tega ni smela poželjivost razvezati, ker zveza večne zvestobe je oba zedinila; kakor je kersanska vera zakone posvečevala, ravno takó je tudi posvečevala sad iz zakonov. Sinovi in hčere so cveteli v svoji nedolžnosti in v svoji neomadežani, čisti lepoti; divja nesramnost se je mogla sveti veri umakniti; čistost, sramožljivost in spodobnost so peršle ko angelji Božji prebivat med družine, ter so olupševale hišno življenje. — Ako so té lepe čednosti, ki bi mogle naše družine lepšati, v naših časih bolj redke, ako se zakonska zvestoba pogreša, ako je neomadežana nedolžnost bolj redka, nesramnost pa bolj pogostna; ako se ta nečista pregreha pred ljudmi nič več ne skriva, ako je ni nič več sram, povejte mi, ljubi moji! ali ni vzrok vsiga tega v neveri, ki se v naših dneh zmiram bolj in bolj razširja? ali se ne množi toliko bolj ta hudobija, kolikor bolj omerzuje vera v Kristusa? ali se ne vidijo té nesramnosti nar bolj pogostama nad tacimi ljudmi, ki se za vero malo pečajo? Zatorej nar poprej opominjam vas, starši, gospodarji, gospodinje in predpostavljeni! skerbite, de vaši otroci, služni in podložni pravi kersanski poduk prejemajo, dajajte jim vso mogočo perložnost, de se učé kersanskiga nauka, učite jih kersanske vere iskati in po nji živeti, in vidili bote, de se bodo z njo in le z njo čistost, sramožljivost in spodobnost v naše družine spet povernile.

Takó tedaj se razodeva živa vera v Kristusa, po opušanji vsiga nečistiga djanja, po pobožnim in spodobnim djanji, to je po dobrih delih, in le samo taka vera zamore zveličati. Hude so sicer skušnje, ki jih mora kersanska vera preterpeti, pa močni so tudi pomočki, po kterih se ravno ta vera v nas poterduje, in kdor hoče svoj namen, večno zveličanje doseči, se mora k temu tudi pomočkov poprijeti. Ljubeznivi Zveličar, ki je zavoljo nas vse težave, britkosti, preganjanje in grenko smert preterpel, je opominjevaje govoril, rekoč: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hódi za menoj“ (Mat. 16, 24.). De se pride skozi ozke vrata, ni družiga pota ko ta, ki ga je učil Kristus, večna Resnica. Vse, kar je veliko in veličastno v očeh Gospodovih, poganja le iz zatajevanja samiga sebe, in le zatajevanje samiga sebe dela človeka perpravniiga za sprejemanje gnade Božje, in ravno k temu zatajevanju samiga sebe nas prav posebno opominja štiridesetdanski postni čas, ter nam tudi nar močnejši pomočke ponuja, de se zatajujemo, de svojo vero v Kristusa poterdujemo, oživljamo in živo ohranimo. Zatorej, ljubi moji! molíte pridno in pobožno k Bogu, de vam vero pomnoži; obiskujte pridno hiše Gospodove, kjer se vam beseda Božja oznanuje, skerbno poslušajte besede svete katoliške vere, in perzadevajte si, de njene nauke, ki jih v cerkvi in v obhoji s pobožnimi kristjani

slišite, in iz branja dobrih bukev zajemate, v sercu ohranite, jih premišlujete in svojo voljo nagnete, po njih svoje življenje obravnati; pridno se poslužujte skrivnosti svete vere, zlasti svetih zakramentov svete pokore in presvetega rešnjiga telesa, ki so nar močnejši hrana duhovniga življenja, in ki se vam v cerkvi ponujajo; opravljate dobre dela usmiljenja sleherni po svoji moči, in deržite se nepremakljivo Božje cerkve, ki je steber in podslomba resnice, in je ravno zato nezmotljiva učenica prave vere, in kažite svojo vdanost cerkvi zlasti s spolnovanjem njenih zapoved, med katerimi je tudi zapoved se postiti, spolnujte jo tedaj po duhu svete cerkve; zajemajte si pa tudi po vedni molitvi v duhu in resnici, bodi si v cerkvi ali v tihim domačim hramu, ob prazničnih dneh in ob delavnikih, novo duhovno moč iz studenca življenja; zakaj slabiga človeka, ki ga njegova poželjiva natura tako močno k tlam tiši, zamore le samo Bog kviško vzdigniti, slabi človek zamore le po Bogu minljivo premagati in k neminljivimu se povzdigniti, ter Boga v svoje serce sprejeti; zatorej pa tudi le v Boga zaupajmo, ter pogostama prav pogostama svoje glave in svoje serca povzdiguemo k edinimu Bogu, ker v njegovim imenu smo keršeni, njegovo ime spoznavamo, in ker le v njegovim imenu je vse zveličanje bilo vselej, je zdaj, in bo vekomaj.

Milost našiga Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vami! Amen.

Kar zadeva dovoljenje mesnih jedi, veljá za letašnji štiridesetdanski post in za druge postne dni skozi leto vse to, kar sim vam bil v lanskim pastirskim listu od 6. svečana 1857 za pretečeno leto oznanil; zatorej to z ravno tistimi besedami tukaj nasledva.

A. Postiti se samó na sebi, to je, v jedi si pertergovati, ostane zapovedano, in le enkrat na dan do sitiga se najesti je perpušeno naslednje dni:

1. Vse dni štiridesetdanskiga posta, (zunaj samih nedelj, ob katerih je perpušeno, večkrat do sitiga se najesti);
2. vse srede in petke v adventu;
3. vse kvaterne srede, petke in sabote;
4. v saboto pred binkošti (22. vel. travna), ob predpraznikih ss. aposteljnov Petra in Pavla (28. rožnika), Mariiniga vnebovzetja (14. vel. serpana), vsih Svetnikov (30. kozoperska), Mariiniga spočetja (7. grudna), in Rojstva Gospodoviga ali pred Svetim dnevam (24. grudna).

B. Mesne jedi vživati je prepovedano:

1. Vse petke celiga leta;
2. vse kvaterne dni;
3. vse sabote v štiridesetdanskim postu, pepelnično sredo in veliki četertik;
4. binkoštno saboto in vse dneve pred velikimi prazniki, kateri so bili ravno poprej imenovani.

Kdor se pa tega polajšanja ne bo poslužil, temuč se bo po stari keršanski katoliški navadi vse zapovedane postne dni, kakor tudi vse sabote skozi leto mesnih jedi zderžal, bo imel pred Bogam in sveto cerkvijo posebno zasluženje, ako bo to iz bogoljubne gorečnosti storil, in ne bo zaničeval tistih, kateri se poslužijo cerkveniga polajšanja te zapovedi.

Kakor je pa slehernimu na voljo dano, si po svojim notranjim nagibu veči pertergovanja v duhu prave ponižnosti in pokore nakladati; ravno tako se pa tudi tistim, kateri bi se tega polajšanja poslužili, posebej zaterdi, de ob unih zapovedanih postnih dneh, ob katerih se vživanje mesnih jedi dopuša, namreč ob vsih perljajšanih dnevih štiridesetdanskiga posta (zunaj nedelj, v katerih je mesó tudi zvečer perpušeno) in ob adventnih sredah se smé mesó le opoldne vživati zvečer pa od mesá le sama juha (župa). Le ako bi zavoljo starosti, ubožnosti, težkih del ali slabiga zdravja komu potrebno bilo, bi smel tudi zvečer se eno mesno jed vžiti. Stanovitno prepovedano pa ostane, ob tacih perljajšanih dneh, ribe in mesne jedi ob enim vživati. Vsak tudi, kdor bi se tega cerkveniga polajšanja poslužil, si ima z obilniši gorečnostjo perzadevati, de z zatéranjem počutljivosti, s premagovanjem hudiga nagnjenja, s hvaležnimi mislimi v terpljenje in smert našiga Odrešenika Jezusa Kristusa in z deli radodarne ljubezni do bližnjiga doseže namen postne zapovedi svete cerkve, kateri namen je naše posvečenje.

Takim, ki so v posebni revšini, ali še clo od usmiljenja družih živé, ali so sicer zastran živeža popolnoma v oblasti družih, zamorejo spovedniki in duhovni pastirji tudi obširniši polajšanje podeliti; drugi pa, ako bi kje zavoljo svojih okolišin taciga perljajšanja potrebni bili, naj ga per škofjstvu prosijo.

Dano v škofijskim sedežu v Ljubljani 1. svečana 1858.

Anton Alojzi m. p.

knezo - škof.

